

Punkt og Prikke, var der ombyttet 60,000 Tdr., og vi havde vel, som det ærede Medlem har nævnt, 80,000 Tdr. tilbage. Det er altsaa ikke saaledes, at de større Landbrugere ikke har kunnet faa Majs, thi den stod til deres Disposition, naar de smaa Landbrugere var tilfredsstillende. Men Grunden har været den ganske simple, at kort efter, at Ombygningen var kommet i Gang, viste Trangen dertil sig at være adskillig mindre, fordi Foderstofpriserne sank her i Landet. Der var mange Steder, har jeg hørt, hvor man modtog Tilbud om Majsombygning med den største Tilfredshed, men naar saa Majsombygningen — for saa vidt det var lidt senere — skulde finde Sted, sagde man: Kan vi ikke blive fri, for nu er Forholdene saaledes, at vi kan ordne os ogsaa paa anden Maade. Denne Dalen af Foderstofpriserne, som gjorde, at man lige saa godt kunde købe sine Foderstoffer, i alt Fald paa visse Steder, er efter min Mening absolut fremkaldt ved den Regeringsforanstaltning — denne har i hvert Fald medvirket dertil —, som blev truffet, og som gik ud paa, at de Importører, der havde købt Foderstoffer i Udlandet, skulde, skønt Konjunkturerne kunde give dem en Ekstragevinst ved Bortsalg andetsteds, føre dem her til Landet, for at vi kunde være sikre paa, at de Foderstoffer, vi havde regnet med, ogsaa kom hertil. Det ærede Medlem har om den Foranstaltning sagt, at han ikke troede, den virkede det mindste, og betegnede den i en Replik forleden Dag som bluff. Jeg tror, det ærede Medlem maa huske fejl i saa Henseende. Paa budet til Importørerne om at føre al Majs her til Landet blev udstedt den 11. Februar. Da vi var naaet til den 25. Marts, spurgte jeg den overordentlige Kommission, om den mente, det var rigtigt at opretholde denne for Handelen meget stramme Bestemmelse, og jeg fik saa følgende Svar: „Kommissionens Flertal skal — under Hensyn til, at af de Mængder af Foderstoffer, som paa nævnte Tidspunkt var indkøbte, ca. 600,000 Tons, kun ca. 200,000 Tons er indkommet til Landet, medens ca. 200,000 Tons endnu er svømmende, og største Delen af de resterende ca. 200,000 Tons endnu ikke er afskibet — udtale, at det er af den Opfattelse, at det er nødvendigt indtil videre at opretholde den nævnte Bestemmelse.“ Medlem af dette Flertal er det ærede Medlem for Horsens Landkreds. Jeg kan da ikke antage, at han overfor mig har villet betegne som nødvendigt noget, han mente var bluff.

Det ærede Medlem (P. Th. Nielsen) omtalte dernæst ogsaa Flæskeproduktionen, Flæskeprisreguleringen, og han sagde, at vi efter hans Mening burde have taget mod den Haand, som Slagterierne havde udstrakt imod os. Hvem det nu er, der har udstrakt Haanden i dette Forhold, tror jeg fremgaar af de faktisk foreliggende Begivenheder. Regeringen har i enhver Henseende bestræbt sig for at tilvejebringe en Overenskomst, men inden det Tilbud, det ærede Medlem sigtede til, fremkom, var der jo sket dette, at Slagterierne paa en Generalforsamling pludselig havde vedtaget en Dagsorden, som rejste et politisk-økonomisk Uvejr her i Landet, og hvori de erklærede Regeringens Foranstaltninger for fuldkommen forfejlede og afviste enhver Tale om den Overenskomst, vi havde ønsket. Saa kom ganske vist senere en Generalforsamling, hvor jeg havde den Ære at være til Stede sammen med Konseilspræsidenten, og hvor vi søgte at tilvejebringe en Overenskomst. Ogsaa paa denne Generalforsamling, paa dette Møde, tør jeg sige, at Regeringen rakte Haanden frem til Overenskomst, og, efter alle de Beretninger, som foreligger, var man ogsaa fra en stor Del af de tilstedeværende Slagteriers Side villig til at tage Haanden. Det ærede Medlem for Horsens Landkreds og nogle af hans politiske Meningsfæller vilde imidlertid paa det Tidspunkt ikke gøre det og hindrede, at Overenskomst blev sluttet. Det ærede Medlem spurgte mig den Gang, om man, hvis Maksimalprisen blev sat til 1 Kr. 40 Øre, saaledes som vi havde ønsket det, dermed kunde betragte Sagen som afgjort. Jeg erklærede positivt, og Konseilspræsidenten gjorde det samme, at saafremt vi naaede til Enighed paa dette Møde om en Prisfastsættelse, vilde vi — saafremt ikke aldeles uventede og ekstraordinære Forhold, som man er nødsaget til under denne Krig, indtraf — ikke gaa til nye Foranstaltninger vedrørende Flæskeproduktionen, men nøjes med det tilvejebragte Resultat. Jeg maa sige, at jeg, efter at det ærede Medlem havde spurgt mig, og jeg havde givet dette Svar, nærede den bestemte Tro, at Forhandlingen, efter at Konseilspræsidenten og jeg havde forladt Mødet, vilde føre til Enighed. Jeg blev meget skuffet over, at den fremrakte Haand ikke blev modtaget, men saa var der ikke andet at gøre end at henholde sig til den Overenskomst, der var sluttet med Slagterierne, og ifølge hvilken det var Indenrigsmini-